

Hores sublims

A l'Onze de Setembre de 1714, tots poc o molt, sabem el què succeí; puix tots som catalans i el nostre cor heretà en aquell dia un nequit, que amb tot i que fossin restituïdes les nostres llibertats, ens recordarà una sang vessada per defensar un patrimoni ben nostre, propi i usurpat per la força de les armes.

En rememorar la data històrica, ens cau doblement la llaga, vivim uns dies iguals o pitjors als d'aquell memorable 1714, els nostres homes són en lluita per a barrar el pas a l'opressor, per a defensar la llibertat.

Aquí és el punt on s'han d'agermanar les sanges que més de dues centúries rogegen la terra catalana, amb la tendra i tèbia acabada de carbotar.

Que no sigui estèril la sang que diàriament i generosament és oferta en nom de la pàtria. Tinguem present que lluitem per unes llibertats, si, per unes llibertats...

Avui és tot el poble que està en pen de guerra, avui és amb la sang de tots què es compta per a ofegar a l'incasor.

Demà, la victòria amb tots els seus gaudis, ha d'ésser per a tots i tots hem d'ésser-ne participants d'aquesta llibertat.

Ara és l'hora de reconquerir el què en 1714, usurparen als nostres avantpassats. D'aconseguir una llibertat mancada d'aquell sagrat llegat que catalans d'altres temps volien heretar-nos, seria deixar pendent el plet dels nostres heroics, capitanejats per en Rafael de Casanova i l'ofensa i ultratge a la nostra bandera, l'enssenya beneïda i venerada de tots els catalans.

La llibertat catalana, és molt ampla, molt, però molt democràtica. La nostra llibertat té història i la història és el fill immortal de la pàtria.

Catalans! Per les nostres llibertats, amunt els cors.

Catalans! Pels màrtirs del 1714, una corona de llores i pels martiris soferts per tots els nostres germans que han donat la vida amb heroïcitat, una altra corona de llores i un minut de silenci.

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

LA BARRETINA

Del temps de l'antigor, airosa barretina, has dut l'encís i la gràcia gentil de la terra, reflexes de l'esperit l'ardidesa de la gent de nostra raça i del bell sentit catalanesc, l'abrandament d'amor a la Pàtria.

Com a cosa sublim, vull fer-li l'elegi i amb l'anhel viu i flamejant pel sentir del meu patriotisme, sigui consol a l'enyorament del qui l'ha gaudida en els seus millors temps o bé l'han tinguda a la seva fidel companyia.

En llunyanes tradicions busquem l'origen d'aquesta prenda típicament catalana, el preat joell la barretina, que el poble la usava quotidianament i ara els homes la deixen abandonada i quasi nin-

gu se'n recorda; solament la veiem damunt les testes d'alguns vellets o dels autèntics homes del camp en la terra fèrtil i de les muntanyes.

No ens hem de doldre en pensar-hi ni oblidar-la com a millor amiga de la vida catalana, producte d'art popular i per la bella història que s'hi embolcalla d'aquest bocí de món estimat, Catalunya.

Es difícil descobrir el moment que féu l'aparició, però seguint els fets que narren les històries, les lluites que han pres part els catalans, remuntant molt s'ha trobat fins al temps de Ramsés⁽¹⁾ (segle XVI abans de J. C.) època en què la nostra gent es trobaven representats en molts pobles; van invadir l'Egipte. Portaven llavors la barretina, fet incontrovertible, perquè en el temple de Karnac (Província de Quena) a l'antiga Tebes⁽²⁾ hi ha baixos relleus que representen les batalles per l'exèrcit invasor, en ells, els catalans, coberts amb la prenda clàssica.

Així de tan llunyanes èpoques, vingué fer-se popular a nostra gent, formant dintre l'abillament del vestit típic català. A l'iniciar-se el renaixement de la raça, l'adoptaren moltes de les entitats patriòtiques com l'Orfeó Català, Pomells de Joventut, Esbarts Dansaires, etc., etc. Els partits revolucionaris que tenien un fort llevat pairal, també l'usaven. Els nostres grans poetes l'han plasmat en les seves millors composicions i en les festes floralesques l'hem vista i sentit el seu nom, havent estat acollit amb vertader entusiasme; en 1808, sota les arcades de Llotja (Barcelona) en un poema llorejat ens determina l'època que la musa catalana es sadolla de folklore.

La barretina té l'espècie d'una bossa abans molt més llarga que ara. Qui la porta formant una cresta a la seva faisó que ve a sobre el front o en doble plec decantat, plana sobre el crani i també pendent a l'esquena. Solen ésser generalment de llana de gènere de punt molt tupit i bastant gruixut i de color vermell o morat, també se n'havien portat de blanques. La barretina morada s'usa al Camp de Tarragona, al baix Penedès i a les terres de Lleida i a la Plana de Vic. En canvi la vermella és freqüent a l'Empordà i al Rosselló. Pels dols hi ha la barretina negra de folre per servir per a dol a voluntat.

Qui sap els barretinaires que vivien escampats per nostra terra, avui encara hi ha qui es refia d'aquesta indústria. A Olot, la capital de la Garrotxa, conserva el privilegi de llur fabricació. Per ells i gràcies a ells, podríem dir-ne que és tradició viva encara. Més, ai!, a on és la tradició? La veritat entre la vergonya ho diu concret. Es foragitada...

Pobra Barretina!, quins desenganys enmig d'aquests embats desenfrenats de la vida, ja no ens dones alegria els ulls que és tranquil·litat al nostre viure, no et veiem rumbejant en les festes, ni els aplecs, ni tan sols en les treballades. Ets fora de món, símbol nacional de la Pàtria. Vergonya! Vergonya!, per aquesta humanitat existent. Què fa i a on és la Dignitat Catalana?

FRANCESC GOSALBES I CASTANÉ

(1) Ramsés, nom comú a varis reis d'Egipte, perteneixents a les dinasties XIX i XX.

(2) Tebes, dita Tape pels egipcis, No-Amon o Ciutat d'Amon, en l'antic Testament; Diópolis per als grecs anomenada també per «ciutat de les cent portes», per estar voltada de gegantesques muralles que tenien cent portes.

L'arqueologia i la lingüística catalana

*Quan Barcelona era un prat,
ja Mirmanda era ciutat.*

Es dir: una ciutat muntanyenca, Mirmanda, tan important, que, en adormir-se les fades, o sia el geni de la terra en alguna època de defalliment perllongat, es quedaven servant llur somni, per a quan es despertarien de nou en la fe d'aquest testimoni.

Nosaltres n'hem rebut el present en aquest alè fadat, que ens diu aquesta cosa, tan enigmàtica, tan xamosa, tan bella; aquesta afirmació de la pàtria, dins el no-res de les finides centúries, dins aquest incommensurable «del passat ja mai passat», com ens deia un gran poeta.

Acaronem, dintre els somnis més amorosos de la nostra ànima, que un puríssim vel de poesia i d'encantament embolcalli allò que ja no podem esbrinar, de l'ésser d'aqueixa pàtria, que és la mateixa dels nostres dies; cada volta renovada, damunt les contingències moridores; la que es destria amb caràcter invencible; que és tan *ella*, per damunt de tots els accidents que la història ens enumera. Més enllà de les colònies fenícies i gregues; enllà d'aqueixes cultures que ens deixaven el record escampat per la nostra terra, del bonic utilatge de banya, d'os, de sílex; de les pulides *pedres de llamp*; de la cultura de les coves, amb la seva ceràmica; de la qual diu Bosch Gimpera: que s'assenyalaven amb un desenvolupament remarcable de la tècnica decorativa de relleu: cordons, sovint impressions digitals; incisions, constituint motius a vegades molt complicats; ondulacions; sèries paral·leles, etc.; que va seguint, durant el període *eneolític*, una ascensió progressiva, puix que, ultra la decorada, es troba una espècie llisa molt ben polida, en la qual els perfils dels vasos anuncien ja les formes de la futura edat del bronze. D'aquesta mena són els vasos amb una ansa i un apèndix en forma de botó damunt d'ella mateixa, el qual sembla fet per a posar-hi el dit gros en agafar el vas. Aquesta forma d'ansa, tan sols s'és trobada a Catalunya; altres formes paral·leles trobades a l'estranger, són de temps posteriors; sobretot, de l'edat del bronze.

La cultura megalítica — ens diuen Serra Ràfols i Bosch Gimpera — provinent de Portugal i passant pel Cantàbric apareix immediatament en el nucli racial català, com una creació pròpia. Una gran massa de troballes, justifica la civilització megalítica catalana.

De les tres capes que en els mobiliaris sepulcral s'estudien, la segona, que constitueix un període de transició, hauria tingut el seu bressol en la terra catalana, i seguint costa amunt, hauria envaït enllà de les terres que avui anomenen occitanies, fins al Roine, i els vessants occidentals dels Alps marítims.

Seguint les afirmacions dels susdits professors, en el nucli català, conseqüència de la puresa racial, en aqueix estudi esmentada, es pot observar com, des del *neolític*, fins a l'últim temps de l'*eneolític*, persistí una cultura, diferenciada amb diverses manifestacions; la qual s'anava expansionant en les comarques de la raça ocupades, i fins també, en les que es trobaven ocupades per races veïnes. Les diverses manifestacions d'aquesta cultura, o civilitzacions, es van succeint, efecte del progrés, però mantenint-se sempre diferenciades de les civilitzacions de les races veïnes; en la zona pirenenca catalana, s'assisteix a una persistència de civilitzacions, que, per dir-ho així, es sedimenten.

Llavors, el nucli racial, en el moment megalític, és molt purificat; disfruta de cultura pròpia, i aquesta cultura, no sols perdurà en l'edat del bronze, sinó que fins s'arribarà a trobar-ne vestigis en l'edat del ferro.

Si trobem, germans, aquests testimonis del nostre passat, aquestes relíquies que la terra guardava dintre les seves entranyes: jo voldria demanar en aquests moments, a l'enigma dels segles, quina fou l'expressió cultural catalana en els tresors del seu parlar.

L'il·lustre catalanòfil José León Paganó, recull en el seu llibre *A través de la España literaria*, la nota de què, quan Juli Cèsar anà per Espanya i en la nostra terra fundà la ciutat d'Empúries, ja existia una llengua en el país, una llengua nacional; que se'n parlaven deu, al menys, de llengües, en la península ibèrica, entre elles, la catalana.

Si poguéssim destriar-ne en algun lloc la peculiaritat!...

Les irrupcions àries, les dels etruscs i celtes, la gent d'Atenes i del Lací... Oh, però, ¿i aquella veu genuïna, aquell accent i expressió que no era d'enlloc més que nostre, aquella que, com diu Maragall, cada terra parla per boca dels homes que la terra mateixa s'ha fet amb el seu amorós esforç?...

Com serien, oh germans, les expressions de la llengua en la poesia; com di-

rien els poetes llavors, els misteris de la vida?...

Com cantarien les esperances i les dolors?...

Diu Rossell i Vilar en el seu llibre *La Raça*: Si les races, pels caràcters secundaris, són més o menys modificables, romanen inalterables quant al caràcter primordial. Totes les races han tingut llargs períodes mil·lenaris de repòs i de fixació, durant els quals la mentalitat s'ha enfortit. La mentalitat, un cop determinada, serà invariable; pura, estarà en condicions de produir; alterada, no permetrà fixar alteracions d'ordre estàtic o dinàmic, com succeeix per als caràcters secundaris; puix que les modificacions no resen, per al caràcter fonamental.

Com foren, les primeres veus del sentiment català? Com cantaren els poetes, quan els artistes germans segellaven el geni de la terra, amb l'utilatge bonic, els objectes ornamentals, les àmfores primitives i els seus bells dibuixos corresponents? Com era la veu catalana? Com eren les expressions parlades de la pujança, de les esperances, de les dolors?...

GRACIA B.

Consell Municipal de Castellar del Vallès

Conselleria de Cultura i Assistència Social

Tenint lloc el dilluns propinent l'obertura d'un curs de dibuix a càrrec del professor Víctor Masriera, es fa públic que tots els que vulguin matricular-se poden passar per les oficines de Secretaria d'aquest Consell tots els dies durant les hores de treball per tal de procedir a la inscripció llur.

Castellar del Vallès, 9 setembre de 1937

El Conseller-President,

LLUÍS MONTAGUT

Consell Municipal de Castellar del Vallès

AVIS

Aquesta Presidència fa avinent a tots els ciutadans que posseeixin llur certificat de treball i es trobin incorporats o s'hagin d'incorporar a files, l'obligació que tenen de retornar-lo a la casa on prestaven els seus serveis o a l'entitat que els hi hagi lliurat.

Ço que m'escau fer-ho públic per a coneixement dels afectats i als efectes de llur compliment.

Castellar del Vallès, 9 de setbre. del 1937

El President del Consell Municipal,

V. ROCA

LES LLETRES

LA PATRIA

APOLOGIA FERVOROSA

La Pàtria és el cel blau
que cobricel la nostra vida,
la Pàtria és cada afrau
de nostra terra beneïda.
Un tros n'hi ha al bressol
on hem dormit en l'infantesa,
un altre tros al sol
que el nostre rostre besa.
Es Pàtria la cançó
que ens ha ensenyat la nostra mare
i el seu sublim petó
que ha segellat la nostra cara;
la parla amb què ens ha dit
els mots més falaguers i nobles
que mai no havem sentit
en llengües d'altres pobles.
L'oreig que hem respirat
i ha acariciat el nostre rostre,
la llar que hem estimat
i ens ha emparat sota el seu sostre.
L'arbre opulent i verd
que ens dóna fruites regalades,
el cementir desert
que guarda les despulles venerades.
Els rius i el nostre vent
tot modulant una balada,
la lluna al firmament
il·luminant a l'estimada.
L'herba del prat humil
que ens ha servit d'alfombra,
el bosc ombrós, gentil,
que ens ha ofrenat son ombra;
el cant del rossinyol,
l'aigua frescal de la fontana,
el rítmic rierol
i la remor de tramuntana;
el llindar sacrosant,
la cambra on l'àngel bo vigila,
l'estrella rutilant,
el poble, el mas, la vi'a.
La Pàtria és el verger de l'ideal,
l'íntima font de cada llàgrima;
la Pàtria és el segell i la senyal
de que tenim una ànima.

Per ella hem de sentir,
per ella ha d'ésser nostre viure,
per ella hem de morir,
si li cal nostra vida per ser lliure.
La nostra Pàtria és gran
perquè és digna, nostra i bella,
té un cel rublert d'encant,
per cada fill hi té una estrella.
Per tots, té una cançó
de foc, d'anhel i d'esperança
i un cant de germanor,
i un símbol i una dansa.
Ella és l'estoig de tot l'amor
que sublimitza nostra vida,
n'és orfe el vil traïdor
d'ànima borda i maleïda.
La Pàtria no mor mai
ni se'n pot fer de dues, una;
és ampla com l'espai,
torna a sencera com la lluna.
De l'arbre immens del món
és brot novell o branca vella,
sempre vivent com en el cel pregon
l'astre gegant, la diminuta estrella.
Ella és la mare diligent
que ha agombolat les nostres vides,
que ha atenuat el sofriment
de dols i de ferides.
Ella té una ànima i un cor
i ens ho dóna tot com bona mare:
l'aigua d'argent, la fruita d'or...
Sols dels seus fills es sent avara.
Es per això que es donen tots les mans
i van posant l'arrel dintre la terra,
i hi tornen a fer niu quan els volcans
l'han devastat o hi ha passat la guerra.
I és per això per tot això,
que l'orfe no pot dir que no té mare,
que no és madrastra, no,
la Pàtria que ens empara.

JOAQUIM SEGURA

beia a l'intent de distingir el cep com a prometedor de la vida, terme derivat d'aquell nom llatí. Si aquestes virtuts durant segles han estat només considerades com a preocupacions folklòriques, avui no és així, ja que s'admet i ho reconeix la ciència per boca de fisiòlegs, biòlegs, patòlegs i metges, que el raïm a més de posseir qualitats alimentoses de primer ordre energètiques i fins guaridores, les que reuneix en aquests ordres són dignes de la major estima. Coincideixen distingides personalitats mèdiques en apreciar el raïm com un dels millors mitjans per a combatre la misèria fisiològica, anomenada neurastènia, deguda als excessos de treball o com a conseqüència de greus malalties, alimentació insuficient, sangs anormals, extenuació, manca de vigor, hipocondria, pensaments i idees tristes; el most del cep és el remei heròic per a tonificar la nutrició i els nervis; per a normalitzar la sang, aconseguir accions tòniques i altres variades.

De tot això es pot deduir que la fruita constitueix un veritable tresor, que el sentit popular ja presentia i que suara la ciència o confirma.

I si el suc agre dolç del raïm té la virtut d'ésser l'animador de la vida, també posseeix la d'ésser extremadament agradós al paladar.

Aquest desig ens porta a assenyalar alguns dels procediments per a salvar l'obstacle de no poder disposar en tot temps de raïm fresc i natural.

A manca d'aquest, podem beneficiar-nos dels avantatges que proporcionen els mosts que es lliuren de tota fermentació i conservats tal com estan constituïts normalment o bé concentrant-los en forma d'aixarops.

Aquesta darrera forma presenta certes dificultats per a molts colliters, ja que per aconseguir productes de qualitat, es fa necessari comptar amb aparells de preus costosos. Així i tot, pel consum de la casa, amb una caldera no es fa difícil preparar alguns garrafons o ampelles de vi bullit o vi dolç, com es sol dir mosts que per ebullició s'obtenen en cases de la nostra pagesia. Són coneguts diferents procediments que permeten conservar els mosts amb tota la seva riquesa de sucre durant un període de temps bastant llarg; amb antisèptic, mitjançant el fret artificial, la filtració i el calor.

D'aquest mitjans, per a l'ús familiar, convé escollir els més senzills i menys costosos, excloent els que són susceptibles d'alterar la composició dels mosts o bé perjudicar la salut dels que els consumeixen. Un procediment que permet mantenir-los en aquestes condicions consisteix en utilitzar la calor, deixant esterilitzat el most per una llarga temporada.

Es tracta d'un sistema ja vell i que es

TEMES D'AGRICULTURA

Mosts i xampanyes familiars

El període del raïm, com el d'altres fruites, és limitat; passen mesos en els quals hom es veu privat d'assaborir-les en l'estat de frescor i el suc sanitos del cep. Poder-ho fer tot l'any, a més de donar sempre satisfacció als nostres sentits gustatius, presentaria l'avantatge de posar a disposició dels mortals un valuós element nutritiu, conservador de la salut i fins guaridor de moltes malalties; és a dir, un remei.

La fruita temptadora de la parra posseeix totes aquestes virtuts i així ho posen al descobert les investigacions dels homes de ciència, que han arribat a poder establir una nova modalitat en l'art de curar amb l'«ampelderàpia» o sigui el sistema medical fundat en l'ús i consum del raïm, sistema que amb tot i comptar un temps molt curt, veiem com va extenent-se amb l'obertura de nous establiments que ofereixen als pacients l'alivi i fins el guariment de les seves dolences, sense altre ajut que els suc de la parra.

Ya el nom de «vitis» que els nostres llatins de l'avior donaren a la viuya, o-

pot adoptar a totes les comarques vinícoles i recomanat especialment per mols que saben que és la substància del raim.

Quan s'ha començat a omplir una bóta amb un most ben bo, se'n separen vint, vint-i-cinc o trenta porrons, els que hom necessiti. Tot seguit de separats, es filtren, servint-se d'un filtre de mànec o amb paper de filtrar.

El most obtingut s'embotella i amb un bon tap de suro es tapa, subjectant-lo amb un morrió de filferro. Sense esperar, les botelles es van posant dins una caldera que prèviament s'haurà omplert d'aigua. Es fa escalfar la caldera i tan aviat com comencin a sortir les primeres bombolles, s'apaga el foc i es deixa que es refredi. Al cap d'un dia o dos, cal tornar a escalfar, repetint-se per tercera vegada l'operació. Després de la tercera bullida i ja fredes les botelles, es retiren de la caldera, s'eixuguen bé, es repassen els taps de manera d'assegurar que no vessin i es van posant les botelles en un lloc fresc.

Si hom vol perfumar aquests mosts, a l'embotellar-los s'hi afegeix una mica de canyella o escorça de llimona, això segons els gustos.

Aquesta beguda sana, sense cap droga, reuneix magnífiques qualitats per a apagar la set i fins per a ésser utilitzada per als malalts que desitgen posar-se al tractament «enoteràpic» conegut amb el nom de «cura de raïms».

Manera de preparar vins xampanitzats, escumosos trepidants, que si no poden lluir tanta transparència i brillantor com els que surten de les famoses caves sadurninenses del Noia, reuneixen prou condicions per a obsequiar els hostes que en diades assenyalades amb llur presència honoren la pagesia catalana.

Dels diferents procediments a seguir, que sol donar completa satisfacció, és el següent: Escollir els raïms més sans i madurs que es puguin obtenir, donant preferència si pot ésser als de picapoll, malvasia, macabeu o altres semblants blancs.

A mesura que es van trepitjant, es recullen els mosts, els quals s'introdueixen a una bóta que s'ha tingut la precaució de treure-li un dels fons.

Aquests mosts se'ls sulfita a raó de 12 o 15 grams de metabisulfit de potassa per carga de most. Tan aviat com comencen a fermentar, dues vegades cada dia, el matí i el vespre, amb l'ajuda d'una escumadora, se'ls hi separen les escumes que es formen a la superfície constituïdes pels llevats.

Mentre dura la fermentació, després més tard, es trasbalsa el vi i filtrar-lo sense esperar, servint-se d'una mànega de filtrar.

Acabada aquesta operació, el vi obtingut s'embotella, servint-se d'ampolles sòlides com les que han servit per a xampany i fins per a cerveses. Plenes les botelles, es tapen bé, subjectant-les amb taps i morrions de filferro. D'aquesta manera preparades les botelles, es posen en un local fresc, tenint la precaució de deixar-les dretes.

Si hom vol millorar el xampany donant-li determinats gustos, a l'embotellar-lo s'hi pot afegir una mica d'aixarop

preparat amb conyac, rom, o amb alguna essència.

El pagès vinyater té ara conegudes les maneres de disposar tot l'any de les virtuts del raim, com el de poder saborejar-ne els seus sucres escumejants, que si abans eren patrimoni exclusiu de potentats, avui poden figurar a les més democràtiques taules dels que fan arribar a bon terme les cepades del més fresc arbust mitològic.

AGUSTI RIFER VILA

Comissió Especial per a l'Administració de la Propietat Urbana - Castellar del Vallès

AVIS

Aquesta Comissió fa avinent a tots els propietaris que tinguin una sola finca a lloguer que els hi seran liquidats els mesos de març a juny, ambdós inclosos, com segueix:

Dies 13 i 14 de setembre: Els lloguers de les cases situades als carrers Albert, Angel Guimerà, Bassetes, Baixada del Palau, Bonavista, Caldes, Carretera de Sant Llorenç, Carretera de Sentmanat, Centre, Clavé, Dr. Pujol, Dr. Robert, Dr. Rovira, Dr. Vergés, Ermit, Església, Francesc Llairet, General Boadella, Major Mina, Molí, Nou i Passeig.

Dies 14 i 15 de setembre: Els lloguers de les cases situades als carrers Passeig Tolrà, Pi i Margall, Plaça Mestre Anyé, Plaça Mestre Gelonch, Pont, Prat de la Riba, Puig de la Creu, Puigvert, Recó, Retir, Roques, S. Feliu, S. Iscle, S. Jaume, S. Josep, S. Llorenç, S. Llorenç, S. Pau, Sèquia, Soletat, Torras, Via Transversal, Recó del Ripoll i Disseminats.

Hores: de 9 a 12 del matí i de 3 a 6 de la tarda, en el Consell Municipal.

Pels propietaris que posseeixin més d'una finca, oportunament es farà pública la data de llur liquidació.

Castellar del Vallès, 9 setembre 1937.

EL PRESIDENT,
BARTOMEU GELIS

NOTICIARI

EL NOU RACIONAMENT DE PA

Des d'aquesta setmana que la Conselleria de Proveïments local s'ha vist obligada a modificar el racionament de pa a raó de 128 grams per dia i per persona, repartits setmanalment de la següent manera: 300 grams el dilluns, 300 grams el dimecres i 300 grams el divendres.

LA MOBILITZACIÓ I INCORPORACIÓ DE LA LLEVA DEL 1930

Ens enterem de l'Ordre del Ministeri de Defensa Nacional publicada a la Gasetta de la República del dia 4 del mes que som, per mitjà de la qual disposa la mobilització i incorporació de la lleva del 1930 a la qual deuen concórrer els sergents, caporals i soldats de la susdita lleva pertanyents als cupus de files, instrucció, quotes, complement, prorroques de qualsevol classe, serveis auxiliars i inútils totals.

Aquests darrers per tal d'efectuar llur comprovació d'acord al nou quadre d'inutilitats.

La incorporació de fer-se a les Caixes de Recluta on pertanyin els interessats o a la més propera a llur residència actual, durant el dia 16 del mes que som.

Ço que publiquem per a coneixement dels interessats.

L'ALLISTAMENT DEL 1938

La mateixa Gasetta de la República, publica un Decret del Ministeri de Defensa Nacional, determinant les dates de les operacions d'allistament dels minyons corresponents a la lleva del 1938, que seran així: a). Allistament: Des del 3 de setembre al 10 d'octubre. b). Rectificació d'Allistament: 10 d'octubre. c). Tancament de les llistes rectificades: 29 d'octubre. d). Classificació i revisió davant els Consells Municipals: Durant els dies del 7 al 21 de novembre. e). Classificació i Revisió davant les Junes: Del 21 al 28 de novembre. f). Revisió de la documentació Del 28 de novembre al 5 de desembre. g). Ingress dels minyons en Caixa: 19 de desembre.

Com es pot apreciar, les necessitats de la guerra han fet que es tinguessin d'ajustar les operacions de l'allistament del 1938, per consegüent, tots aquells minyons nascuts l'any 1917 fills i residents en aquesta població i sobretot els qui essent fills d'altres pobles tenen llur domicili en el present, deuen passar per les Oficines del Consell Municipal per tal de sol·licitar llur inscripció als preliminars de l'allistament que es ve portant a cap, altrament els podria esdevenir perjudicis.

ROBATORI

Ens enterem de que la nit passada, o corregué un robatori al Cafè del Sindicat Agrícola Harmonia, quin local té arrendat el veí Pau Umbert Brill.

Els malfactors s'emportaren varies ampolles de xampany i galetes que hi havia al taulell i segons s'ha comprovat anaren a cruspir-se-les a un oliver existent per aquells indrets.

De moment s'ignoren els autors del robatori i l'interessat ha denunciat el fet al Jutjat Popular.

L'AIGUA DE LA «FONT GROSSA»

Des dels últims d'agost proppassat que ve funcionant la bomba d'elevació de la «Font Grossa» de Fonts Calents fins a la canyeria que condueix la del manantial de «Turell».

Per consegüent, l'abast públic de la població, gràcies al zel dels components del Consell Municipal, ha quedat assegurat.

NAIXEMENT

Dia 31 d'agost. — Francesc Vila Prats, fill de Joan i de Josepa.

Dia 3. — Antoni Bernadet Matheu, fill d'Emili i d'Angela.

Dia 9. — Joan Bruguera Pla, fill de Salvador i de Rosa.

DEFUNCIONS

Dia 29 d'agost. — Ramona Tarrés Santamaria, de 68 anys, vídua, i Francesc Raspall Torras, de 75 anys, vidu.